Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 190 921 van 25 augustus 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt.
"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.11.2011 en 06/01/2012 bij onze diensten werd ingediend door:

OV 6759676

HA (R.R.: xxx) geboren te Aleksinac op (…)1979
+kinderen
RS (R.R.: xxx) geboren te Belgrado op (…)1997
RS (R.R.: xxx) geboren te Belgrado op (…)2001
nationaliteit: Servië

OV 6759673
RZ (R.R.: xxx) geboren te Smederevska Palanka op (…)1977 nationaliteit: Servië
adres: (…) 4820 DISON

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 20.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat HA (R.R.: xxx) kene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoekster niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting; Schending van het redelijkheids-beginsel.

1. De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze beslissing maakt tevens een inbreuk uit op artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het medisch advies d.d. 20.09.2013, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, leest als volgt: (…).

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. In casu is dit niet gebeurd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet beide risico's, zoals vermeld in art. 9ter van de Vreemdelingenwet, onderzocht hebben, noch hieromtrent gemotiveerd heeft. Uw Raad besliste in een arrest nr. 83 956, d.d. 29.06.2012, hieromtrent het volgende: (…). Tevens wijst verzoeker op een arrest van Uw Raad, uitgesproken op 27.11.2012: (…). Inderdaad, de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt zich niet tot de controle van een risico voor het leven. Als men van mening is dat desbetreffende aandoening geen levensbedreiging inhoudt, is verwerende partij alsnog gehouden om het risico op vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst te onderzoeken. De beslissing, waartegen heden een beroep wordt ingesteld, houdt voormeld onderzoek echter niet in en oogt daarenboven stereotype.

De motivering van dergelijke bestreden beslissing houdt tevens het volgende in: (...). Deze motivering beperkt manifest de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en voegt bovendien volledig ten onrechte voorwaarden toe aan de procedure tot medische regularisatie. Inderdaad, de tegenpartij beperkt zich tot het stellen dat, aangezien er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, hier ipso facto uit voortvloeit dat het feit dat er geen of onvoldoende behandeling is in het land van herkomst nooit een mensonterende en vernederende behandeling kan zijn in de zin van art. 3 EVRM en van art. 9Vw. Zoals duidelijk blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad, heeft art. 9ter niet tot gevolg dat wanneer er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker, er automatisch afgeleid kan worden dat er geen reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling is. Verzoeker verwijst hieromtrent naar arrest nr. 93870 d.d. 18.12.2012 van Uw Raad: (…). In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn er inderdaad verschillende mogelijkheden vervat, die allemaal dienen te worden geanalyseerd. Daarenboven dient te worden gewezen op het feit dat het ene risico voor het leven of de fysieke integriteit niet afhankelijk is

van het risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, of andersom. Het ene sluit het andere niet uit! Deze zienswijze werd bovendien bevestigd door de Raad van State bij arrest nr 223.961 van 19.06.2013: (…). DVZ is derhalve gehouden om beide te onderzoeken. Uit de motivering hieromtrent van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij van oordeel is dat het voldoende is vast te stellen dat er geen ernstig actueel gevaar is voor de gezondheid, om ontslagen te worden van de wettelijke verplichting om tevens het risico op onmenselijke of vernederende behandeling te onderzoeken, quod non. Uw Raad, alsook de Raad van State, wees er eveneens terecht op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd door de verwerende partij, het EHRM geenszins uitgesloten heeft dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging! Gelet op de rechtspraak van Uw Raad, de Raad van State en de manifest gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, maakt deze een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De bestreden beslissing is eveneens in strijd met artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient deze te worden nietig verklaard.

2. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. Gezien het voormelde, nl. het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft om te onderzoeken of de pathologie van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft en of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, evenals het feit dat de formele motiveringsverplichting niet werd nageleefd, is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien dient te worden opgemerkt dat desbetreffende bestreden beslissing exact dezelfde is als diegene d.d. 18.06.2013! Het advies van de arts-adviseur werd enkel bijgewerkt met de veelvuldige aanvullingen, die verzoekende partij heeft gedaan in het kader van de medische regularisatieaanvraag. Inderdaad, dit advies is klaarblijkelijk een staaltje "copy-paste"... Uit voormeld medisch verslag blijkt daarenboven dat verwerende partij slechts op speculatieve wijze een conclusie heeft getrokken. De ambtenaar-geneesheer stelt immers dat de aandoening van verzoekster "inmiddels reeds gedurende meer dan een jaar behandeld wordt door middel van psychotherapie en psychofarmaca hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren". De ambtenaar-geneesheer stelt zelfs dat het risico op suïcide "van louter speculatieve aard" is...! Verzoekende partij merkt daarenboven op dat verzoekster echter (ondanks het feit dat hun dossier reeds 2 jaar hangende is) nooit onderzocht werd door voormelde geneesheer. In het dossier werd echter medische informatie gevoegd, die het tegengestelde bewijst. Hieromtrent wenst verzoekster te wijzen op een medisch attest van Dr. VDP d.d. 15.05.2013. In dit medisch attest wordt er medicatie opgesomd, die deel uitmaken van de noodzakelijke psychotherapeutische opvolging van verzoekster. Tevens wordt er benadrukt dat er een risico is op delirium, paranoia en zelfmoord. Er wordt uitdrukkelijk bevestigd dat haar toestand nog steeds ernstig is. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij op een manifest onzorgvuldige wijze te werk is gegaan. Er wordt enkel gegist naar de medische toestand van verzoekster... Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat verweerster geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens voorhanden. Om deze redenen is de bestreden beslissing in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en dient deze te worden nietig verklaard.

3. De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 van Uw Raad stelt betreffende het redelijkheidbeginsel het volgende: (…). Zoals reeds uiteengezet, blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat deze exact dezelfde is al deze d.d. 18.06.2013. Voormelde beslissing werd echter ingetrokken door de verwerende partij! Het enige wat gewijzigd is aan de beslissing d.d. 24.09.2013, is dat in het advies van de arts-attaché de data van de aanvullingen werden toegevoegd. Voor het overige zijn beide beslissingen woord voor woord identiek... Het feit dat verwerende partij zelfs de moeite niet doet om verzoekers' dossier op een afdoende wijze te onderzoeken, maar ingetrokken medische adviezen recycleert bij het nemen van een beslissing, betuigt van een manifest gebrek aan respect en gaat onbetwistbaar in tegen de algemene

beginselen van behoorlijk bestuur!! Hoe kunnen verzoekers desgevallend enig vertrouwen hebben opdat hun dossier met ernst wordt behandeld wanneer zij geconfronteerd worden met zulke praktijken?!

Ten overvloede wijzen verzoekers er op dat uit voormeld medisch verslag blijkt dat verwerende partij slechts op speculatieve wijze een conclusie heeft getrokken. Er werd slechts gegist naar de medische situatie van verzoekster. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur een degelijk en afdoend onderzoek heeft verricht. Uit het medisch dossier van verzoekster blijkt echter dat zij met zware psychische problemen zit. Zo vermeldt het medisch attest van Dr. VDP d.d. 15.05.2013 medicatie, die deel uitmaken van de noodzakelijke psychotherapeutische opvolging van verzoekster. Tevens wordt er benadrukt dat er een risico is op delirium, paranoïa en zelfmoord. Er wordt uitdrukkelijk bevestigd dat haar toestand nog steeds ernstig is. Aldus is het onredelijk te stellen dat de reeds ondergane behandeling "zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren", zonder ook maar enig effectief medisch onderzoek te verrichten. Bijgevolg is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De determinerende juridische en feitelijke motieven op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, worden erin vermeld, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer de ingeroepen medische problematiek niet heeft weerhouden omdat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is, ook zonder behandeling in het land van herkomst.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekers aangeven het niet eens te zijn met de motieven, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De beoordeling in het licht van deze rechtsregel kan in casu niet los gezien worden van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is gesteund op het medische advies van de arts-adviseur van 20 september 2013 waarnaar verwezen wordt en dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht. Het medische advies wordt door de Raad geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. Uit de lezing van het middel blijkt ook dat dit gericht is tegen deze beoordeling van de aandoening door de arts-adviseur. In het advies van de ambtenaar-geneesheer worden de feitelijke medische elementen waarop hij zijn advies steunt weergegeven: met name dat de beschreven PTSD ook zonder behandeling zijn beloop kent en spontaan in de gunstige zin evolueert. Bovendien stelt hij vast dat de voor deze aandoening reeds gedurende meer dan een jaar gevolgde behandeling door middel van psychothérapie en psychofarmaca actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of

alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren. Met betrekking tot het risico op suïcide oordeelt hij dat dit risico van louter speculatieve aard is.

Verzoekers betogen vooreerst dat niet werd nagegaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

De verzoekers kunnen niet worden gevolgd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Verzoekers gaan voorbij aan de concrete beoordeling van de aanvraag door de arts-adviseur. Om de redenen hierna besproken, kwam deze tot het besluit dat de beschreven aandoeningen of klachten zelfs onbehandeld geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Bijgevolg kon de arts-adviseur tot het besluit komen dat een behandeling in casu niet vereist was en diende niet te worden nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst.

In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer immers duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Na de bespreking van de ziektebeelden aan de hand van de medische informatie hem door verzoekers ter beschikking gesteld, concludeert hij dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken en dit omwille van redenen eigen aan de medische problematiek zelf, waarvan de behandeling niet noodzakelijk is voor een positieve evolutie.

De verzoekers stellen voorts onterecht dat in casu louter het levensbedreigend karakter is onderzocht.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling komt dan de behandelend geneesheer, op zich niet leidt tot het besluit dat zijn oordeel niet rechtsgeldig zou zijn (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947). De ambtenaar-geneesheer stelt tevens uitdrukkelijk dat er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling en baseert zich op de beoordeling dat de beschreven PTSD ook zonder behandeling zijn beloop kent en spontaan in de gunstige zin evolueert. Bovendien is hij van mening dat gezien deze aandoening reeds gedurende meer dan een jaar werd behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca, actueel genezing zou moeten zijn opgetreden. Minstens moet die behandeling tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren, hebben geleid. Hierbij ‘gist' hij niet naar de medische toestand van eerste verzoekster, maar doet hij uitspraak over de invloed die de voorgestelde behandeling, zoals die blijkt uit het medisch dossier, en het verloop van de tijd op haar medische toestand heeft.

Verzoekers voeren aan dat het advies van de arts-adviseur voorbijgaat aan de beoordeling van de behandelende geneesheer. Hij stelt dat bij stopzetting van de behandeling er een risico is op zelfmoord.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling komt dan de behandelend geneesheer, op zich niet leidt tot het besluit dat zijn oordeel niet rechtsgeldig zou zijn (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947). In casu motiveert de arts-adviseur uitdrukkelijk dat het risico op suïcide van louter speculatieve aard is. Het is niet kennelijk onredelijk om een reëel karakter van een zelfmoordrisico te koppelen aan concrete aanwijzingen, en een loutere, niet verder onderbouwde vermelding van dit risico door de geconsulteerde arts, niet te aanvaarden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur stelt tevens uitdrukkelijk dat er geen actueel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling en baseert zich op de beoordeling dat de beschreven PTSD ook zonder behandeling zijn beloop kent en spontaan in de gunstige zin evolueert. Bovendien is hij van mening dat gezien deze aandoening reeds gedurende meer dan een jaar werd behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca, actueel genezing zou moeten zijn opgetreden. Minstens moet die behandeling tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren, hebben geleid.

Aldus wordt wel degelijk concreet gemotiveerd waarom de arts-adviseur tot een ander besluit komt dan de behandelende geneesheer. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat deze motivering niet afdoende is.

De verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van het in het eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte

behandeling. Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Iedere beslissing dient individueel op haar wettigheid te worden beoordeeld. Het loutere feit dat een vorige beslissing, gebaseerd op een gelijkaardig advies van de ambtenaar-geneesheer, werd ingetrokken, betekent niet op zich dat de thans voorliggende beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	M. MILOJKOWIC